

Geijer (»Kolargossen», »Vikingen»), Tegnér (vissa af Fritiofsromanserna), Afzelius (»Näckens polska»), Stagnelius (»Näcken», »Fiskaren» m. fl.), Malmström (»Hvi suckar det så tungt uti skogen?») m. fl.

II. **Epik.** I epiken framställes i berättande form en tilldragelse såsom förfluten. Detta kan ske antingen på *vers* (epos eller hjältedikt, versifierad berättelse o. s. v.) eller på *prosa* (roman eller novell). I epiken träder författarens person i bakgrunden; han endast *berättar* en följd af händelser, hvilka organiskt utveckla sig ur hvarandra.

1) **Epik i versform.**

Här är först att märka de olika nationernas **folkepos**, hjältedikten i egentlig mening, som på ett naivt sätt skildrar en följd af storartade tilldragelser från en öfver det vanliga upphöjd värld, vanligtvis från folkens sagotid. Typiska för detta epos äro de grekiska forndikterna *Iliaden* och *Odysseen* af den mytiske skalden »Homerus», som så till sägandes utgöra »kanon» och den oupphinnliga ur bilden för en hjältedikt; antagligen äro de alster af flera släktleds diktning.

Andra folkliga hjältedikter äro de stora indiska epopéerna, den tyska medeltidsdikten *Nibelungenlied* (fr. omkr. 1200), hvilken behandlar samma ämneskrets som flertalet af den isländska *Eddans* hjältesånger, den finska *Kalevala*-sången, den angelsaxiska *Beowulfs*-dikten och de gamla gaeliska sånger, som legat till grund för Macphersons *Ossian*.

Viktiga episka alster äro ock de nordfranska **riddardikterna**, af hvilka sången om *Roland* är den äldsta och märkligaste.

Bland de olika slag af *konstepos*, som framträd, märkes först den **latinska epopéen**, hvars förnämsta alster är *Vergilius' Eneid*, som är en reflekterad efterbildning efter det homeriska mönstret. Flera författare (under 1500—1700-talen) ha behandlat historiska eller föregifvet historiska ämnen (gärna med öfvernaturliga väsen såsom ingripande) i den »**klassiska epopéen**» (äfven kallad pseudoklassisk) med Tasso (Befriade Jerusalem), Camoëns (Lusiderna), Voltaire (Henriaden) o. a.

Den **romantiska hjältedikten** upptager till behandling något ämne ur riddarlivet eller ur folksagan, gärna med kärleken såsom hufvudmotiv. (Ariosto: Rasande Roland.) Hit kunna ock närmast räknas Oehlenschlägers Helge, Tegnér's Fritiofs saga, betraktade som ett helt.

Det **religiösa eposet** begagnar troslärans gestalter såsom själfständiga hjältar. De berömdaste diktverken äro här: italienaren